

De Opperbouwmeester

‘Wat we niet kunnen weten scheidt net zo goed ruimte voor mythen, verhalen en de verbeeldingskracht als voor de wetenschap. Dat we iets niet weten, belet ons niet om verhalen te bedenken waarmee we het onbekende invullen. Deze verhalen vormen cruciaal materiaal voor wat ooit op een dag wel bekend zou kunnen zijn. Zonder verhalen zou er helemaal geen wetenschap bestaan. Over datgene wat men niet kan weten, daarover kan men zijn fantasie de vrije loop laten. We zijn tenslotte onze reis naar onze huidige kennis begonnen door verhalen te vertellen.’

Marcus du Sautoy, ‘Wat we niet kunnen weten’

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

© 2020, Bert Overbeek

Alle rechten voorbehouden

Deel 1 Het ontstaan van mensen

Energie, die andere energie kan bezielen

Nee, ik ben geen man met een baard. Dat jullie dat denken, komt door Michelangelo, Giovanni Batista, El Greco en al die andere schilders, die het gebod negeerden om geen afbeeldingen van mij te maken. Ik ben nooit een man met een baard geweest. Niet eens een man. Dat is bedacht door culturen, waarin mannen een dominante positie hebben. En omdat zij fysiek sterker zijn dan vrouwen, zijn dat nogal wat culturen.

De mens vormt de dingen om naar zijn beeld. Het moet allemaal lijken op zichzelf of op de dingen die hij heeft bedacht. Kijk naar de antropomorfe robots, die als ze op mensen lijken het leukst worden gevonden. De mens wil begrijpen. Omdat hij anders bang wordt. En moeite heeft om iets te accepteren. Hij bedenkt formules, waarin de natuur moet passen. Om dan te ontdekken dat formules lang niet altijd werken, als het om de echt grote dingen gaat. Dit komt voor bij de groei van populaties van levende organismes, de ritmes van het hart, de bewegingen van planeten en bij het weer en klimaat. En dan wordt de chaostheorie van stal gehaald, en moeten er nieuwe formules bedacht. Want de dingen moeten per sé begrepen worden.

Geeft niet, iedereen heeft zijn beperkingen, ook jullie. Ik ben daar heel mild over. Misschien door mijn ouderdom. Wat of wie ben ik dan? Dat zal ik zo vertellen. Ik zal je eerst vertellen hoe mijn intrede in jullie universum plaats vond. Mij was lang voordat jullie universum ontstond al bekend dat er een oerknal zou plaatsvinden. Een doodstille explosie waarin een oneindig klein pakketje energie ontplofte, dat begon aan een voor jullie onbevattelijk snelle uitdijing. Jullie universum was geboren. Voor mijn soort een doodnormale gebeurtenis. Voor jullie mensen iets waar je, zou je je er echt in verdiepen, krankzinnig van kan

worden. Maar er worden regelmatig universums geboren in de gloeiendhete licht- en deeltjessoep, waarin ik verblijf.

Sommigen van jouw soort denken dat jullie universum het enige is dat bestaat. Ik weet wel beter. Er zijn oneindig veel universums. Mijn soort kan een snelheid ontwikkelen die ver boven de lichtsnelheid ligt, net als verschijnselen aan de randen van jullie heelal, en die bovendien ongevoelig is voor temperatuur. Daarom is een grote hoeveelheid universums voor ons heel normaal. Zoiets als een Cambrium tuin met heel veel planten. Maar goed. Ik ben dit verhaal niet begonnen om tegen je op te scheppen, of om me groot voor te doen. Dat ik oneindig veel meer weet, begrijp en kan heeft me niet onbescheiden gemaakt. Wel word ik er erg blij van. Een happy godheid is nooit weg, toch? En ik wil er graag zoveel mogelijk wezens van laten meegenieten. Dus ook jullie, de mensen.

Ik ben geen man met een baard, maar een geslachtsloze energie. *Ik ben een energie die andere energieën kan bezielen.* Ik kan richting geven aan de dingen die leven. Ik kan leven genereren, door in te grijpen waar ik dat nodig acht. Zo kan ik bijvoorbeeld mutaties veroorzaken in DNA. Voor mij geen ingewikkelde handeling. Ik maak gewoon gebruik van de krachten, golven, deeltjes en wetten van de natuur. Ik kan ook bestaande zaken omvormen. Of natuurlijke processen stopzetten of vernietigen, maar ik hou niet zo van vernietigen. Ik hou ook niet van vergankelijkheid. Vooral omdat vergankelijkheid niet nodig is. Jullie heelal is vergankelijk. Dat heelal existeert echter in een energie, die oneindig is

Snap je iets van wat ik zeg? Ik vermoed van niet. Ik heb mezelf weleens vaker onthuld, een tipje van mijn sluier opgelicht. En wat denk je? Baf, de hele bende in de war! Arme mensen. En toch hebben jullie me allerlei namen gegeven. God is in jouw taal de meest bekende. Hoewel ik allerlei boodschappen naar jullie heb gezonden over mijn aard en wezen, is het meeste sterk vervormd overgekomen. Mensen zijn mensen, altijd ingebed in biotopen en contexten en culturen, die remmend werken op de overdracht van

hemelse boodschappen. Laat dat woord 'God' dan ook maar zitten. Spreek liever over de Opperbouwmeester.

Ik ben energie, en beschik over het vermogen andere energie te bezielen. Probeer het te begrijpen, hoewel dat heel moeilijk zal zijn. Vergelijk het met een voetballer die een schop tegen een bal geeft. Zo schept hij beweging in een voorwerp dat niet kan bewegen. Hij bezielt de bal. Op dezelfde manier beziel ik energie. Zodat het deeltjes kan produceren, die met elkaar samenklonteren, en bijvoorbeeld hitte en licht veroorzaken. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat ik dat steeds doe. De natuur doet een heleboel zelf. Daar bemoei ik me niet mee en dat zou ook niet goed zijn. Maar op sommige momenten doe ik het wel.

Jullie universum is niet door mij gemaakt. Het is ergens door veroorzaakt, maar daar kom ik later op. Ik ben daarin pas binnengetreden, nadat het was begonnen uit te dijen. Ik deed dat om vorm te geven aan een mooi plan. Een plan dat ik heb bedacht door mijn creativiteit, en door iets dat jullie onvoorwaardelijke liefde noemen. Ik beschik namelijk over scheppingsdrang om liefde te genereren. Via die liefde breng ik iets moois tot stand. In een universum, waarin vergankelijkheid regeert. Waarin groei bloei genereert, maar bloei helaas tot verval leidt. En waarin de dood uiteindelijk regeert. Over alles.

Jullie universum dijde uit en zou de ruimte worden, waarmee ik aan het werk ging. Een uitdaging. In jullie religieuze boeken wordt vaak gezegd dat God de hemel en de aarde schiep. En daarmee werd dan gedacht aan het universum en de wereld. Wat lariekoek is. Zoals het ook lariekoek is dat ik het kwaad 'geschapen' zou moeten hebben. Ken je die redenering? Die gaat ongeveer als volgt.

'Als ik naar al dat leed in de wereld kijk, oorlogen bijvoorbeeld, denk ik: waar komt dat vandaan? Als er een god zou zijn, moet hij toch ingrijpen? Dat kan hij toch niet oogluikend toelaten?'

Je zou hier iets op kunnen tegenwerpen.

'Oorlogen zijn mensenwerk. Het zijn mensen die oorlog voeren.'

Maar dat zal geen zoden aan de dijk zetten.

‘Maar het is god die de mensen geschapen heeft. Toch? Dan kan hij toch iets doen?’

Je werpt dan bijvoorbeeld tegen, dat de mens misleid is.

‘Maar hoe komt dat dan?’ vraagt je gesprekspartner.

‘Doordat de duivel hem heeft verleid’ mompelt je.

‘Maar waar komt die duivel dan vandaan?’ vraagt de ander ‘Die moet dan toch ook door G’d zijn geschapen?’

Ach ja, die duivel. Zoals ik geen man met een baard ben, zo is de tegenstander, ook wel satan genoemd, geen wezen met een sik en bokkenhorens. *Hij is de energie die schuilgaat achter destructie.* Alles wat gericht is op destructie en vernietiging, oftewel vergankelijkheid, wordt aangestuurd vanuit zijn energie. Of het nu gaat om verslechtering van het milieu en het klimaat, of om vernietiging van de menselijke geest en het menselijk lichaam door alcohol, drugs of andere ongein. Die destructieve energie is dat wat jullie de duivel zijn gaan noemen. En ja, die destructieve energie is doelgericht met iets bezig.

Ik weet dat jullie wetenschappers dit weg zetten als mythe. Een doelgerichte en bezielende kracht in quarks, fotonen en neutrino’s; dat vinden ze onzin. Jullie wetenschappers zijn inventief en slim, maar ze geven zelf toe dat hun kennis beperkt is. Hun meetinstrumenten kennen ernstige beperkingen. En verder is de kennis, zoals zij dat noemen, ‘voortschrijdend’. Ze weten steeds meer, maar dat betekent ook dat je moet vaststellen dat de dingen, die zij 50 jaar geleden beweerden, soms volslagen onzin blijken te zijn. Hoe zit dat met dat wat zij vandaag de dag beweren? Hetzelfde natuurlijk.

Laten we jullie universum nog eens bekijken. Wat wil die destructieve energie daar doen? Ze wil alles dat bij mensen en op aarde ontstaat vernietigen, liefst zo snel mogelijk. Maar lukt het niet snel, dan mag het van hem ook langer duren. Ze wil bovendien het idee geven dat de dingen kil zijn, zonder enig plan of doel. Dat alles wat ontstaat een toevalligheid is. Het is de kracht

die ervoor heeft gezorgd dat sterren sterven, dat zaken worden opgeslokt door zwarte gaten, dat zonnestelsels doven, en daarmee alle leven op de planeten die daarin rondwentelen. Dus ook jullie. Hij kan vernietigen wat bestaat. Maar zelf iets uit niets of iets scheppen, dat lukt hem niet. Hij maakt gebruik van bestaande materie, en die vernietigt hij. Zijn plan bestaat eruit dat hij de dingen die bestaan aan de wetten van de vergankelijkheid onderwerpt. Universums zijn te vergelijken met ballonnen, die zich onder invloed van mijn tegenstander opblazen in de oneindige lichtsoep, waarin de universums ontstaan. Het zijn expanderende bollen van duisternis in een oneindige lichtgevende atmosfeer van scheppende energie. Hoe meer van die bollen ontstaan, des te minder ruimte wij in die lichtsoep hebben om scheppend bezig te zijn. Dat is een van zijn verborgen bedoelingen. Het is moeilijk aan jullie uit te leggen wat dit betekent, maar hou er maar rekening dat het drama's veroorzaakt. Het plan van mijn tegenstander doorzag ik al ver voor de gebeurtenis die jullie de oerknal noemen. Enige miljarden jaren voordat deze gebeurtenis plaats vond. En als macht van het scheppen, van de liefde en als macht van de eeuwigheid, nam ik mijn verantwoordelijkheid. Ik moest als tegenwicht liefde bouwen en licht brengen in dat nieuwe universum. Op essentiële momenten. Niet steeds. Maar soms ineens binnendringen met liefde, scheppingsacties en licht. En daar had ik al heel wat ervaring mee.

Er was één beperking. Ik zou mij nooit schuldig mogen maken aan dezelfde methodes als mijn tegenstander. Deze energie van de vergankelijkheid, die men in het Hebreeuws satan oftewel de tegenstander noemt. Men heeft deze energie nogal eigenaardig afgebeeld heeft in de menselijke geschiedenis. Kijk in dit verband maar eens naar de schilderijen van Jeroen Bosch. Laat dat beeld maar los. Het is een destructieve energie, het tegenovergestelde van licht.

Die tegenstander mag en kan helaas alles doen. Hij heeft alle middelen tot zijn beschikking, ook kwaadaardige. Dat hoort bij zijn destructie. Ik ben veel beperkter in mijn middelen, al beschik ik dan ook over veel meer vermogens. Maar een macht van liefde kan niet zelf een voorbeeld van haat geven. Dus moet ik liefdevol blijven. Mijn tegenstander heeft deze beperking niet, hij kan goed en kwaad gebruiken naar behoeven om zijn destructieve doelen na te streven, snap je?

Dat is wat ik de schrijver van het boek Job heb laten vertellen. Daarin is mijn boodschap trouwens goed doorgekomen. De schrijver heeft hem vrijwel zonder ruis weergegeven. Die ruis, die bij sommige andere bijbelschrijvers optrad wanneer ik iets probeerde over te brengen, was bij Job minder groot. Vergeet niet dat we chemisch-elektrische signalen om moeten zetten naar menselijke taal. En dan zijn er nog de culturele invloeden en menselijke interpretaties, vaak handige instrumenten voor mijn tegenstander om als stoorzender te fungeren tussen de mens en mij. Die instrumenten hebben echter minder invloed gekregen in het boek Job.

De tegenstander kan zich tot het kwaad wenden, dingen vernietigen, mensen vermoorden, explosies laten plaatsvinden, drugs introduceren, overstromingen en aardbevingen veroorzaken en het klimaat op jullie planeet ontregelen. Ook kan hij jullie, mensen, de vreselijkste dingen laten doen uit doodsangst, omdat hij de dood in zijn macht heeft. Want alle angst, die er is, is doodsangst en heel veel gedrag is gericht op overleven. En dus op doodsangst. Oorlogen, ongelijkmatige verdeling van voedsel of land, het heeft er allemaal mee te maken.

Ik hoef het kwaad, de destructie, niet te bestrijden met kwaad. Als ik dat doe, versterk ik het immers? De tegenstander zal dan de slachtofferrol aan kunnen nemen ten overstaan van de kosmos en alle wezens in de lichtsoep waarin de universa als tektonische platen drijven. De tegenstander zal kunnen zeggen dat hij wordt

aangevallen, en zo een hoeveelheid met hem sympathiserende energieën kunnen meesleuren. Het zal niet de eerste keer zijn.

Als ik het kwaad niet bestrijd, zal het zichzelf vernietigen, want de tegenstander kent geen andere doelen dan vernietiging, ook van zichzelf. Het is een kwestie van wachten. Geduld hebben. Dan vernietigt hij zichzelf. Dit is een logisch gevolg van afbraak. Als je alles afbreekt, blijft er niets over, en word je een briesende leeuw die in het luchtledige hapt. Je hebt geen voedsel meer, en sterft. Bovendien zijn er een aantal engelen en cherubijnen die mij beschermen, en oorlog tegen hem voeren. Niet met wapens; hun antwoord op zijn destructie is scheppingskracht en onvoorwaardelijke liefde. Iedere mens die een poging doet om onvoorwaardelijk lief te hebben, (of hij nu boeddhist, ietsist of moslim is), levert een bijdrage aan de oorlog tegen destructie en vergankelijkheid.

Tot het moment dat het kwaad zichzelf zal vernietigen, zal ik mij moeten richten op het verspreiden van liefde. Ook zal ik hier en daar creatieve en constructieve interventies moeten doen om de boel naar het licht te bewegen. Naar eeuwigheid en opbouw in plaats van teloorgang. Zoals ik ooit een aantal malen deed tijdens de ontstaansgeschiedenis van jullie aarde. En daar is toch iets moois uit voort gekomen. Ondanks de pogingen van de tegenstander om al dat moois te vernietigen. Dat dat in natuurrampen zal ontaarden, heb ik laten vertellen in de Apocalypse van Johannes, en in andere profetische boeken. Veel later in dit boek zal ik het daarover hebben. Nu eerst maar eens vertellen, hoe de evolutie van jullie universum, zonnenstelsel en aarde is verlopen.

De tegenstander

Omdat je in West-Europa woont, waar het christendom de eeuwen heeft gedomineerd, zal ik mijn verhaal zodanig vertellen dat het begrijpelijk voor je is. Ik zal her en der dan ook wat bijbelse beelden gebruiken. Dat wordt lang niet door iedereen gewaardeerd. De bijbel is een boek dat steeds minder mensen nog serieus nemen. Dat ligt niet aan de schrijvers, maar aan de manier waarop het boek door de eeuwen heen *geframed* is. Als een dogmatisch boek, dat vol beperkende wetten en regels staat. En wie zich er niet aan hield, kreeg er van langs of werd psychologisch onderdrukt. Zeer kwalijk. Mensen zijn erdoor gemarteld, en via de inquisitie en andere ellendige instituten zelfs op brandstapels beland. Je begrijpt wel dat ik als macht van de liefde daar niets mee te maken had of wilde hebben. Ook hier gaat het weer om vernietiging en destructieve krachten. Dat is nooit van mij.

Weet je, ik ben van nature mild en vergevingsgezind. Ik heb dan ook geen hard oordeel over menselijke fouten. Maar gemakkelijk maken ze het elkaar niet. En daar word ik wel een beetje treurig van. Ik schiet nog weleens in de lach, als ik zie hoe mensen omgaan met dingen waarvan ze weinig tot niets weten. Ik zeg niet dat jullie niet knap zijn, maar jullie weten ook heel veel niet. Hele knappe wetenschappers melden dit eerlijk.

Maar genoeg erover. Ik wil het nog even over mijn tegenstander hebben. Kijk, in jullie bijbel staat een stuk dat ik ooit doorgaf aan de oude profeet Ezechiël, zo ongeveer net na het jaar 600 voor Christus.

Het is bij hem gelukkig vrij goed doorgekomen. Heel veel dingen die ik aan bijbelschrijvers heb doorgegeven zijn vervormd. Ruis. Door de tegenstander, die er van alles doorheen heeft gemengd. Culturele en tijdgebonden zaken. Maar ook de beperkingen van de schrijvers zelf. Ze zijn immers onderdeel van de culturen waar

ze uit stammen. Daar is op zichzelf niets mis mee, maar ze kunnen sommige dingen hierdoor niet goed begrijpen. In de tijd dat ze bijbelboeken schreven dachten ze bijvoorbeeld dat ik me met oorlog bemoeide. Ik gaf ze dan beelden door van de toekomst, waarin het kwaad zichzelf vernietigde. Zij dachten dat ik dat zou gaan doen. Beïnvloed als ze waren door de lokale godsdiensten van hun tijd zoals Zeus en Jupiter. Maar ik heb niets met oorlog. En dat hadden ze dan weer wel kunnen weten. Ik ben namelijk de geest van de liefde. En oorlog behoort tot de natuurdriften van de mens; dat waarin dieren zijn.

Er zijn genoeg vergelijkingen te vinden in de natuur. Chimpansees en mieren vernietigen elkaar ook in oorlogen. Dus is het iets dat toebehoort aan de destructieve kant van de natuur, van de materie. Het is iets biologisch dat door doodsangst wordt gevoed. Maar het heeft niets met mij te maken. En de tegenstander maakt er gebruik van, dat mensen dat wel denken.

Achter deze vernietigende eigenschappen van levende natuur zitten de zaken, die jullie overlevingsstrategieën noemen. Het gaat om genen, die zich reproduceren. Ik hoor mensen wel eens zeggen dat de genen dat ook 'willen'. Maar genen willen niets, die reproduceren zich alleen maar; een zeer belangrijke drijvende kracht achter alles dat leeft. Ik besta niet uit genen. Ik ben mannelijk noch vrouwelijk. Ik ben energie. Ik woon in lichtsnelheden, in wrijving, in aantrekkingskracht, in energie- en licht- en geluidsgolven, maar hoe ik daarin woon en beweeg, en wat ik er mee kan, is voor jullie een raadsel. Ik kan me er zodanig in mengen, dat ik dingen kan genereren, kan laten ontstaan en laten verdwijnen. Ik ben meester over de wetten van de energie, en ken alle sleutels tot beïnvloeding. Ik zou het heelal kunnen laten ontploffen. Maar dat zou strijdig zijn met mijn liefdesaard. Ik ga de vernietiging juist opheffen.

Er is een bijbelhoofdstuk waarin iets over de tegenstander wordt gezegd dat dicht bij de werkelijkheid komt. Het gaat om het 28^e hoofdstuk van Ezechiël. Dit hoofdstuk is een nogal boosaardige

tekst over de vorst van Tyrus, een oude havenstad in Zuid Libanon. Maar in bepaalde verzen, zo ongeveer vanaf vers 12, gaat het niet over de vorst, maar over de Tegenstander die hem spiritueel inspireerde. De profeet in het Ezechiëlhoofdstuk spreekt tegen een wezen dat ooit volmaakt was, en volmaakt mooi. Hij woonde in Eden, mijn hof en tuin, en was bedekt met edelstenen, die met gouden zettingen op hem waren vastgezet.

Hij leefde op wat in jullie taal mijn 'heilige berg' wordt genoemd. Deze berg is natuurlijk een metafoor. Wij kennen in onze dimensies namelijk geen bergen, maar wel hoogten. Spirituele hoogten. Dat de tegenstander daar ooit ook leefde, betekent dat hij voorheen in mijn directe omgeving mee hielp om liefde en creativiteit te brouwen. En daarin was hij niet de geringste. Hij mocht tussen de vurige stenen komen. Hij was mijn grootste vertrouweling en vriend, in een omgeving die jullie ooit zullen kennen, maar waar jullie nu nog geen idee van hebben.

Vanaf de dag dat ik hem maakte was hij volmaakt. Hij was eigenlijk de eerste messias, alleen niet op jullie aarde, maar in die andere dimensie waar wij vandaan komen. Maar dingen veranderden. Hij werd jaloers op mijn macht, en begon over mij te roddelen. Zo werd hij de gevallen morgenster en ik moest hem wegsturen van mijn heilige berg. Het was een zeer bijzonder privilege, dat hij daar had mogen zijn. Ik nam hem het af, want wie creeërt zoals ik heeft ruimte en vrede om zich nodig. Als je vernietigt kan je altijd je gang gaan. Dat kan vrij gemakkelijk. Je pakt het geschapene, en maakt het stuk. Om iets te vernietigen hoef je niet veel te doen. Je pakt een voorwerp en hakt het in stukken. Maar om iets te maken heb je intelligentie nodig en liefde voor wat je maakt en ruimte. Iedere kunstenaar of ontwikkelaar van techniek zal dat kunnen beamen. Mijn heilige berg was de plek waar ik mijn kunstwerken vrijelijk kon ontwikkelen. En zijn aanwezigheid dreigde dat te bederven. Hij moest daarom weg; ook om mij niet te storen in mijn werk. En om te voorkomen dat hij belangrijke dingen vernietigde.

Hij verloor zijn kracht en schoonheid en werd mijn Tegenstander. Waar hij voorheen wijsheid had en scheppingskracht, en liefdevol was, raakte hij die nu kwijt. Dat wil zeggen: hij had ze nog wel, maar benutte ze niet meer. Hij werd ijdel, begon dingen die we maakten te vernietigen. Hij loog en misleidde de andere cherubijnen. Cherubijnen zijn de allerbelangrijkste engelen die er zijn. Het zijn mijn allersterkste vrienden.

Ezechiël voegt er dan nog aan toe dat ik mijn tegenstander op aarde heb geworpen. Daar trad toch weer wat ruis op. Iets wat ik de schrijver niet kwalijk neem. Ook hij was een kind van zijn tijd. Ik herhaal dat hij in een tijd opgroeide, waarin vrijwel alle volkeren van die tijd zeiden dat goden hen hielpen bij oorlogen. Hij wilde daar iets tegenover plaatsen. Mijn god is veel sterker, zoiets. Die verslaat zijn tegenstander met groot gemak.

Dat heb ik echter nooit gedaan. Dat de tegenstander op aarde geworpen werd, was simpelweg een logisch gevolg van zijn val. Wie van de heilige berg springt, stort in een ravijn waarvan hij de diepte van tevoren niet kan voorzien. En hij veroorzaakte zijn eigen val. Jullie hebben op aarde dus te maken met een macht die probeert alles destructief te beïnvloeden. Dit doet hij om te voorkomen dat ik mijn liefdesrijk sticht. Alles wat op de aarde positief begint verandert in negatieve zin en is eindig, of het nu om de ontdekking van nieuwe techniek gaat, of om de romantische liefde.

Mijn plan is onder meer om uit jullie materiële bestaan de dood en vergankelijkheid weg te nemen. Om eeuwigheid te realiseren. Daarmee zal ook alle angst, oorlog en verdriet verdwijnen. En jullie mensen spelen daarbij een centrale rol. Sterker nog: mensen gaan later mijn plan in het leven van alledag vormgeven. En in tegenstelling tot wat moderne wetenschappers beweren, is de mens zeer zeker een middel om het doel van mijn plan te bereiken, en in die zin wel degelijk de kroon op de evolutie.

De tegenstander wil dit plan koste wat het kost verhinderen. Dus moet deze zeer belangrijke schakel, de mens, verleid worden. Met

amusement en technologie, die eeuwen geleden door de openbaring van Johannes zo plastisch magie werd genoemd, en met pornografie, die zich op lust richt en niet op liefde, terwijl we weten dat liefde duurzaam is en lust overgaat naar mate een mens ouder wordt. Daarover, zoals gezegd, later meer.

Ik moet bekennen dat de val van de tegenstander, hoe goed ik hem ook voorspelde, voor mij een enorm rouwproces tot gevolg had. Niet elke vorm van energie ontwikkelt gevel, maar bezielers van energie en bezielde energie wel; denk maar aan de mens. Mijn antwoord is mijn plan, dat nog steeds van kracht is. Al heb ik, om dat plan te realiseren, wel allerlei tussenwegen moeten ontwerpen, troostende geesten moeten sturen, en oosters-spirituele technieken zoals yoga en mindfulnes moeten ontwerpen. Zou ik dat niet hebben gedaan, dan was er van mijn plannen weinig terecht gekomen.

Hoe dan ook: je weet nu iets van de geschiedenis van mijn tegenstander en mij. Laat één ding duidelijk zijn: ik voer geen strijd met hem, want strijd leidt voor een liefdesmacht tot verlies van identiteit. Hij mag zijn gang gaan, want dat is de enige manier om de vernietiging, de vergankelijkheid en de destructie te laten afsterven in deze aardse dimensies. Ik laat hem begaan en richt me niet op destructie, maar op een constructief antwoord op zijn pogingen om te vernietigen wat ik opbouw. Op scheppen, niet op vernietigen...en uiteindelijk zal dat tot zijn ondergang leiden. Op alle niveaus. In jullie mensenwereld, in de wereld van de quarks, protonen, neutronen en elektronen, in de omgeving van cellen en genen, en in de wereld van licht, krachten en energie.

Ben ik nu almachtig? Zeker. Absoluut. Maar ik ga geen verraad plegen aan mijn aard. De aard van liefde, geduld en schepping. Je bent nu eenmaal wat je doet. En alle dingen hebben hun tijd. Dat geldt ook voor het destructieve, het kwaad. Opkomst van destructie, verval van destructie en ondergang van destructie; daar kan je niet zomaar in treden, dat moet je laten gaan, wil je er

definitief van verlost worden. Het is een lange termijn verhaal, en mensen leven maar kort. Alle wezens, alle intelligentie in de universums, en ook die op aarde, hebben iets te leren: namelijk dat dingen niet ophouden met de vergankelijkheid van de materie, en dat dingen tot leven kunnen komen door liefde en bezielende energie. Die energie ben ik en ik kan me ook klonen in kleine en grote hoeveelheden, en die bezielende en bezielde energie heb ik overal uitgezet in jullie universum.

Mensen bekijken alles op aardse schaal. De dood vinden jullie iets vreselijks, omdat je niet precies weet wat erna komt. Zou je dat weten, dan zou je minder verdrietig zijn als iemand sterft. Dat wil zeggen: de ziel, waar moderne denkers niets meer van moeten hebben, heeft massa. Het is een pakketje energie, maar ik onthul hier niet hoe het eruit ziet. Er moet iets geheim blijven, om iets aan de verbeelding en geloof over te laten, want de motor van liefde is vertrouwen en geloof. De ziel kan overigens beter 'mind' of 'bewustzijn' genoemd kunnen worden. Je ziel is een bewustzijn, een pakketje energie met mogelijkheden, ervaringen en herinneringen, opgebouwd uit quarks. Het is in feite de software die om reden van een leerproces in het menselijk lichaam wordt geplaatst gedurende een leven.

Dat leerproces is kort samen te vatten. Mensen hebben het vermogen en de opdracht om zich te ontwikkelen van een natuurdriftig wezen tot een geestdriftig wezen. Van een wezen dat aangestuurd wordt vanuit de natuurdriften van het biologische lichaam, tot een wezen dat zich vanuit zijn bewustzijn, zijn prefrontale cortex, laat aansturen. Dat vereist ontwikkeling van dat bewustzijn. En er is een doel. En dat doel is te laten zien dat je binnen een vergankelijk universum, met behulp van cellen, quarks, fotonen en wat al niet meer, iets kunt maken dat liefde en scheppingskracht heeft. En wel zo, dat de vergankelijkheid niet meer domineert in je denken.

Vergankelijkheid, domineren, denken; sorry, ik praat in vaagheden. Een kleine uitleg. Als vergankelijkheid je doen en laten

niet meer beheerst, ben je vrij van angst. Daarmee bedoel ik: als je toekomstige dood, voor pijn en ziekte, voor verlies van dierbaren, voor huis en haard en onderkomen, niet meer zo'n vat op je heeft, dan leef je een stuk zorgelozer, en verdampen je angsten.

Vrij van angst zijn zou een heel mooi doel kunnen zijn voor mensen. Maar dit krijg je niet voor elkaar als je vooral naar de impulsen van het materiële lichaam luistert. Kijk naar dieren, die dat ook doen. Kijk hoe angstig ze zijn bij onweer of brand. En dat zijn dan nog functionele angsten, maar honden en katten zijn ook angstig bij het geluid van vuurwerk, en dat is toch geen echt gevaar. Weten ze dit? Nee. Ze volgen de impulsen van hun lichaam en duiken weg onder sofa's en kasten. Mensen zullen niet direct wegduiken onder stoelen of banken, maar hebben ook de neiging om bij angsten te snel te handelen. Zij hebben echter ook het vermogen om tegen deze impulsen in te gaan, als zij even zouden nadenken. Daarom zijn mensen wèl en dieren niet ontworpen om zich, zoals ik dat wat statig noem, tot een geestdriftig wezen te ontwikkelen. Je mag ook spiritueel wezen zeggen. Toch kunnen ook dieren handelen op een manier, die mensen als geestelijk interpreteren. Ze kunnen bijzonder intelligent samenwerken, en zijn soms erg empathisch. Voor mensen zijn dat dingen, die ze kunnen leren, als ze er 'van nature' minder talent voor hebben. En vanuit mijn perceptie moeten ze het ook leren. Ik heb ze namelijk zo ontworpen, dat ze uiteindelijk alles, maar dan ook alles, zullen doorgronden en begrijpen. Maar daarvoor moeten ze eerst in materie verblijven: in het universum, in het menselijk lichaam, in hun aardse biotopen. En niet iedereen zal erin slagen om in dat lichaam, in die materie, datgene te doen, wat ik hoop. Door angst bijvoorbeeld. De romantische liefde tussen twee mensen is daarvan een mooi voorbeeld. In het begin is alles tussen de twee *lovers* onbevangen en hartstochtelijk. Maar dan treedt de angst in om de ander te verliezen, en onmiddellijk treedt er een verandering op in de liefde, die bedoeld is om elkaar te laten groeien en op elkaars weg te begeleiden en te ondersteunen.

Mensen gaan er elkaar geruststellen, en elkaar opsluiten in afspraken die ze uiteindelijk als wurgend ervaren, of die hun energie tempert en hun schittering laat doven tot een meelijwekkend soort matheid.

Maar hoewel dit allemaal nogal verdrietig is, is ze dat dan weer vergeven, en uiteindelijk zullen we het in de toekomst weer terugbuigen na die frisse beginstaat, als we de mensen die geleefd hebben vernieuwen en een nieuw lichaam geven dat qua bouwtekening gebaseerd is op hun oude lichaam. Voor wie het nog niet begrijpt: *verliefdheid is de voorbode van het paradijs*. En als de mens dan vernieuwd is, zal hij helpen om zijn leefomgeving te verbeteren tot een onvergankelijk niveau. Hij is vanuit dat perspectief het *voorlopig* einddoel van de evolutie, hij is er - geestelijk gezien - de kroon op. En zo is het ook bedoeld, ook al denken jullie wetenschappers dat dat onzin is. Want in de moderne wetenschap wordt dit idee echter juist ontkend. De mens als belangrijk slotakkoord van de evolutie geldt als een fabeltje. Met name de door velen zeer gewaardeerde wetenschapper Richard Dawkins moet hier worden genoemd. Dawkins is een groot wetenschapper, hoor, maar er is iets boeiends aan de hand. De bioloog is in discussie met iedereen die gelooft dat het heelal volgens een bepaald plan is ontworpen, dat de mens ergens toe dient in dat plan en dat er een intelligentie, een god is, die schuilgaat achter dat verhaal. Laten we mensen die dat geloven maar creationisten noemen; de naam die ze ook hebben gekregen.

Dawkins zegt dat creationisten verkeerd denken. Zij kijken terug naar het ontstaan van de mens, de wereld en het universum, en concluderen dan dat die hele evolutie erop gericht was om de mens tot stand te brengen. Ieder evolutionair proces wordt gezien als een stap naar het doel: de organismes van vandaag de dag, inclusief de mens. Vooral de mens. Het moment dat dieren uit de zee kwamen en aan land gingen, is dan bijvoorbeeld een belangrijke stap in de geschiedenis van de evolutie van de mens.

Ook sterren spelen hier een rol, want zonder sterren waren er nooit condities geweest die tot de mens hadden kunnen leiden. Dawkins gaat uit van toeval. Net als zijn collega Stephen Hawking. Die verwees graag naar Einstein, om uit te leggen, dat op subatomair niveau dingen uit het niets kunnen ontstaan. Dus op het niveau van protonen, neutronen en elektronen. Alles wat we nodig hebben volgens Hawking is energie, ruimte en materie. En dan kan het allemaal vanzelf ontstaan. Hawking zei, net als veel atheïstische collega-wetenschappers graag, dat hij voor het ontstaan van het heelal geen god nodig had. Zijn idee, niet origineel trouwens, is dat mensen er een godheid bij halen als ze dingen niet begrijpen of weten. Hawking had overigens een zeer religieuze echtgenote en zijn atheïsme was voor haar een grote teleurstelling.

Niets is in de zienswijze van Dawkins en Hawking dus gepland. Er is geen plan, geen maker, er is ook geen ontwikkeling naar de mens. Leven is een schitterende toevalstreffer van de natuur, en het zou raar zijn geweest als deze natuur, dit universum, *geen* leven zou hebben voortgebracht, als je de kansberekening er op loslaat. Het leven heeft zich steeds aangepast aan de bestaande condities. Er is in feite geen ontwikkeling. Alleen maar een voortgang van genen die proberen te overleven in de omstandigheden van hun tijd. En zo ontstond dan uiteindelijk ook de mens. Alleen maar omdat de natuurlijke processen in jullie universum en op de aarde verliepen zoals ze verliepen. Er is een genenstamboom te maken, die ons terugvoert naar de eerste levensvormen, Archaea en bacteriën en dat zijn jullie voorouders.

Dawkins doet iets wat veel wetenschappers doen. Ze laten ons geloven, dat hun geloof een wetenschappelijk idee is. Dit is echter niet het geval. Want hun idee dat alles toeval is en dat niets gepland is, is een veronderstelling, die echt niet beter bewijsbaar is dan het idee dat alles wèl gepland is. En dat blijkt ook uit de argumenten, die ze opvoeren. Ik zal twee citaten van Dawkins aanhalen.

‘Biologische evolutie heeft geen favoriete afstammingslijn en geen voorgegeven einddoel. De evolutie kent vele voorlopige eindjes (het aantal levende soorten op het moment van waarneming), en er is geen andere reden dan menselijke eigendunk om welk daarvan ook als vooraanstaander of hoger dan alle andere te beschouwen. (...) Vooruitgang is beslist niet hetzelfde als een ontwikkeling richting de mens. De historicus moet ervoor waken een verhaal te componeren, dat ook zelfs maar enigszins lijkt toe te werken naar een menselijk hoogtepunt.’

Citaat nummer 2

‘Het is bijzonder verleidelijk om de ene soort te zien als schakel in de evolutionaire raamvertelling, en de andere als bijfiguren, figuranten, gastrolletjes.’

Er is een menselijke neiging om de mens in het middelpunt te plaatsen van de evolutie. Dawkins vindt dat antropocentrische ijdelheid en arrogantie. De mens is een speling van het toeval. Hij zegt expliciet dat er geen schepper is, geen bedenker. Maar hier ontbreken de wetenschappelijke argumenten. En daar moet hij zich wel aan houden als wetenschapper.

Wat hij doet, is redeneren vanuit de vooronderstelling, dat alles toevallig is ontstaan. En wat daarin verbaast, is dat hier kennelijk ineens geen wetenschappelijk bewijs voor nodig is. Maar wie wetenschapper is, moet zich aan de regels van die wetenschap houden. Wie steeds praat over bewijsvoering, zal zelf moeten bewijzen. Een wetenschapper die zegt dat ik niet besta, moet dat volgens de regels van zijn referentiekader aantonen.

Maar als het over mij gaat, voelt geen atheïstische wetenschapper zich hieraan gehouden. Wel dwingen een aantal wetenschappers mensen, die geen wetenschappelijke pretenties hebben, hun methodes op. Dat gaat ver. In hun wereld word je niet serieus genomen, als je niet tenminste gepromoveerd bent. Je moet eerst voldoen aan hun voorwaarden en protocollen, voordat er naar je geluisterd wordt, en dan nog stuit je op een arrogantie, die echt in de hele historie van de wetenschap aanwezig is geweest.

Wat Dawkins doet is zijn redenering over mijn niet-bestaan *aannemelijk maken*. Hij doet wat wetenschappers altijd doen als iets niet te bewijzen is: hij wendt zich tot *geloof*, tot *aannemelijkheid* en *waarschijnlijkheid*; de onmisbare vluchtroute voor de atheïstische wetenschapper, waarbij ik natuurlijk niet tot de aannemelijkheden behoor. Maar hij verkoopt zijn aanname en geloof als een waarheid, en daarmee doet hij hetzelfde als de door hem zo fel bestreden creationisten. Zijn tegenstanders positioneert hij als ijdeluiten, als mensen met eigendunk. Hij zelf is dat natuurlijk niet. God bestaat niet, dat blijkt volgens hem vooral uit het gegeven, dat er een hele andere verklaring mogelijk is voor het ontstaan van het heelal en de wereld.

De mens als centraal doel van de schepping zien, is in hun ogen dus hooghartig en ijdel. Aldus Dawkins en zijn geestverwanten. Belachelijk vinden ze het. Ijdel. Maar de mens voorstellen als nietig en als een toevallige gril van de evolutie, een zinloze en toevallige speling van lot en genen, daar zit iets van valse bescheidenheid in. Ik word altijd wat vrolijk van die neiging van mensen om bescheidenheid te veinzen, bijvoorbeeld over hun menszijn, alleen maar om anderen van hun geloof te overtuigen. ‘Langs de weg van ingetogenheid en bescheidenheid probeer ik je mijn ideeën over te laten nemen. *Look at me, I am so humble.*’ ‘Kijk eens hoe bescheiden mijn levensvisie is in vergelijking met die van anderen, die het anders zien.’

Is dat niet ijdel?

Men vindt zichzelf namelijk helemaal niet zo betekenisloos. Kijk maar eens hoe men mensen vereert die een prestatie leveren. Nobelprijzen in de wetenschap, Pulitzer prijzen en sportprijzen zoals wereldbekers en golden globes en grammies wijzen er nu niet bepaald op dat mensen zo bescheiden zijn over het menszijn: juist atheïsten plaatsen dat, wat mensen goed kunnen, op een voetstuk. Geeft allemaal niet, maar het leidt tot een als

‘wetenschappelijk bewezen’ gepresenteerd geloof. Maar goed, ik negeer het nu verder.

Wanneer je als mens doodgaat, gaat het pakketje energie en geheugen dat je bent een vonkje van mijn licht ontmoeten. In dat licht zal gelouterd worden wat gelouterd moet worden. Vuur, licht en hitte zijn soms nodig om een sieraad van iets te maken. Stel dat iemand moorden heeft gepleegd tijdens zijn leven, dan zal de ontmoeting met mijn licht en energie na zijn dood hem zoveel inzicht verschaffen, dat hij een diep verdriet en berouw ervaart. En omdat hij geen gevangene meer is van het materiële menselijke lichaam is hij ook geen gevangene meer van een breinstructuur en conditioneringen, die tot moorden leidde. Hij zal daarvan loskomen.

Ik loop op zaken vooruit. Maar het geeft niet. Het is wel goed dat je weet waarom ik überhaupt aan dit hele project ben begonnen. Je gaat niet zomaar voor je lol aan de gang in een universum als dat van jullie. Dat er een doel schuilgaat achter mijn werk is intussen wel duidelijk, hoop ik. *Dat doel is: de wetten van vergankelijkheid doorbreken met onvergankelijke liefde en creativiteit.* Met de mens als tussenschakel, als een middel in dat proces. En denk nou niet: dat bestaat niet, vergankelijkheid doorbreken. Dan denk je te driedimensionaal. Zelfs Stephen Hawking, een toegewijd atheïst en bepaald briljant, benoemt de mogelijkheid dat er tien dimensies zouden kunnen zijn. Dat jullie -mensen- die andere dimensies niet waarnemen, heeft te maken met de beperkingen van jullie zintuiglijke potentieel.

Ik wist van tevoren al wel dat de gevallen morgenster, zoals bepaalde schrijvers mijn tegenstander noemen, een poging zou doen een rijk te bouwen in jullie universum, waarin de dood alles zou vernietigen. Hij is niet de schepper van dit universum hoor; hij kan immers niet scheppen. Wel kan hij destructie voegen in bestaande zaken. Dit kan je vergelijken met iepenziekte of de vogelgriep, en bij mensen met kanker of gekke coronavirussen.

Hij heeft het vermogen om processen zo te beïnvloeden dat ze destructief worden. Hij gebruikt iets noodzakelijks als celdeling om mensen ziek te maken. Heeft hij die vermogens dan wel? Ja, hij komt immers van mijn heilige berg. Hij weet natuurlijk wel iets. Hij vertelt anderen, mensen en geestelijke wezens, wezens uit andere dimensies dus, graag dat ze godgeïjk kunnen worden. Hij weet dat dat niet kan, maar wel dat je bepaalde methoden kan gebruiken die ik gebruik. En dat doet hij dan ook.

Ik wist dus lang voor de oerknal dat hij een poging zou doen om het universum dat ontstond tot zijn rijk te maken, precies zoals Voldemort dat probeert in Harry Potter's wereld. Er waren cherubijnen en engelen die mij vroegen om dit te om te buigen en af te wenden. In die pan van deeltjes en materiële bouwstenen, die al botsend, klonterend, clusterend en samenvoegend tot een uitdijend universum werden, zou ik een groter plan dan het zijne gestalte gaan geven. Toen hij dat ontdekte –voor zijn gevoel veel te laat-, en merkte dat ik uit klevende stofdeeltjes, protoplaneeetjes en meteorietinslagen leven had geschapen op een planeet die ik hielp ontwikkelen, jullie aarde, werd hij woedend. Hij viel letterlijk uit de hemel door zijn woede.

Je moet weten dat cherubijnen, als ze kwaad worden, volledig veranderen van identiteit. Ze veranderen van liefde in wraakzucht en haat. Van een natuurgebied in een industrieterrein waar niets meer kan groeien. Begrijp je?

Hij viel uit de hemel, en dat was een bijzonder tragische gebeurtenis. Ik zal je niet vermoeien met de taken die cherubijnen in andere dimensies hebben. Maar hij was een veelbelovende cherubijn. Hij had een enorme geestelijke schoonheid. Daarom noemden we hem de morgenster. En na zijn val werd dat dus de gevallen morgenster.

Sindsdien doet hij zijn stinkende best om de aarde te vernietigen. Het liefst had hij dat met grote snelheid gedaan. Maar natuurlijke processen laten zich moeilijk sturen. Hij heeft lang moeten wachten, voordat hij daadwerkelijk in actie kon komen. Miljarden

jaren in jullie tijdsberekening. Maar nu kan hij meters maken. En dat doet hij. Hij heeft het allemaal heel briljant opgezet.

Om mijn boodschap te elimineren, heeft hij het zo geregeld, dat er talloze godsdiensten en spirituele stromingen zijn waardoor mensen zijn gaan denken dat ik niet besta, maar een bedenksel van mensen ben;. Ook heeft hij zoveel gif gestrooid in de ontwikkeling van het christendom, dat er van alles is misgegaan bij vertalingen en de boodschap zelf. Hij heeft de Joodse oorsprong van mijn verhaal zo vermengd met Romeins en Grieks erfgoed, dat het meer een Hellenistische filosofie werd dan een bijbels verhaal. En wel zo dat mensen zijn gaan denken dat ik hoor bij een kerk die een geschiedenis van kortzichtigheid en dogma's vertegenwoordigt; dat ik verantwoordelijk ben voor inquisitie en antisemitische bloedbaden. Er zijn door de tegenstander in de wereld zoveel ideeën verspreid, dat het voor mensen bijna onmogelijk is geworden om nog iets van mijn boodschap te begrijpen. En de verwarring zit niet alleen in de atheïstische hoek. Ze zit overal, ook in het christendom, dat maar star blijft vasthouden aan dogmatische visies op de bijbel, waartegen anderen zich dan weer afzetten. Iedere speelsheid en frivoliteit lijkt te moeten worden verboden.

De tegenstander bemoeit zich ook graag met destructieve uitvindingen. Bommen, auto's die CO2 uitstoten, olie en plastic voor de vervuiling van oceanen, heersers die megalomaan worden en ga zo maar door. Hij brengt op die manier de politieke en sociale structuren van de wereld stapje voor stapje onder de voet van de destructie. En hij geniet van de traagheid van het proces.

Dat proces zou ik kunnen stoppen, maar ik doe niet aan symptoombestrijding. Het gaat mij om de eeuwigheid, niet om een snelle beëindiging van iets dat als een sfinx kan herrijzen als je het verbrandt. Het moet zichzelf ombrengen, om overtuigend de destructie te leren doorzien. Het is een leerproces, en er is geen beter leerproces dan ervaringsleren. Ik merk dat ik in herhaling val om dat uit te leggen maar zo is het wel.

Schepping en evolutie van de mens

Het is eigenlijk allemaal vrij simpel. Ik had een wezen nodig dat mijn plannen zou verwezenlijken. Dat is de mens geworden. Om een mens te krijgen had ik eerst een hominide, een *mensachtige*, nodig; een primate in jullie woorden. Een mensachtige ontwikkel je vanuit oudere vormen van zoogdieren. Om zoogdieren te krijgen heb je reptielen nodig, amfibieën, vissen, bacteriën, eencelligen. Verder: cellen, moleculen, enzymen, quarks, lichtdeeltjes, aantrekkingskracht, en al die dingen die je uit de biologie, natuurkunde en scheikunde wel kent. Om die te krijgen heb je dan weer een universum nodig. In al die dingen is voorzien. Het is niet zo dat ik me met elke afzonderlijke gebeurtenis heb bemoeid. Ik heb na de hete oerknal een proces in gang gezet en daar grijp ik van tijd tot tijd op in, om dingen in de richting van een plan te leiden, dat uiteindelijk iedereen gelukkig zal maken. De tegenstander probeert dat plan trouwens tegen te werken, dus ik heb mijn creativiteit er volledig bij nodig. En mijn liefde, want zonder liefde geen passie, en zonder die passie hou je het geen miljarden jaren vol, al voelt dat voor mij anders, want ik bevind mij buiten het universum, en daar is geen tijd. Dat ik het over aantallen van jaren heb, is een concessie aan jullie.

Ik zal uitleggen hoe ik te werk ben gegaan, in jullie uitdijende universum. Luister maar. Volgens jullie oerknaltheorie bestaat het universum 13,7 miljard jaar. Ik weet natuurlijk precies hoe het allemaal gegaan is, maar ik zal, om het begrijpelijk te houden, jullie liefs over de evolutie even volgen. Ik zal aangeven waar ik heb ingegrepen, en waar de natuur zijn eigen werk deed. *De natuur zelf is niets. Het is een verzameling processen die op volkomen toevallige wijze ergens toe leidt, als gevolg van eenvoudige natuurwetten.* Daar hebben atheïstische wetenschappers een punt. Niets bijzonders.

Deeltjesgedoe. Protonen, neutronen. Exploderende sterren. Rondzwervend gesteente. In die heerlijke eindeloze ruimte van het uitdijende universum. Ik weet hoe ik, zonder iets te vernietigen (immers, onnutte dingen en bijproducten vernietigen zichzelf) daarin schoonheid kan laten ontstaan.

Het scheppingsverhaal uit Genesis lijkt voor jullie een mythe, maar dat is een verhaal waar ik me behoorlijk mee heb bemoeid. Er zit veel waarheid in. Omdat ik voelde aankomen dat een menselijke schrijver door de morgenster flink gestoord zou kunnen worden bij het opschrijven van de beelden die ik telepathisch doorstuurde, heb ik wat voorwerk gedaan door in andere bronnen uit die tijd alvast wat dingen vast te leggen. In het Gilgamesj-epos bijvoorbeeld, een wat ouder tijdgenootje van Genesis, heb ik verhalen laten opschrijven, die later door de Genesis-schrijver goed waren te gebruiken. Zodat hij, als hij in zijn cultuur verdwaalde, in ieder geval de goede dingen zou zeggen. Je moet mensen soms op verschillende manieren aansturen. Maar goed, ben je klaar voor het verhaal van schepping en evolutie? Ik ga van start.

Het heelal begon als een oneindig klein, heet en dicht punt. We noemen dat een singulariteit. Hoewel jullie spreken van een knal was het een ondeelbaar ogenblik van ongekennde stilte. En van het ene op het andere moment was er al een enorme ruimte ontstaan. Niet voor mijn, maar wel voor jullie begrip. *Hoewel ik mij kleiner kan maken dan quarks is het universum een ballonnetje in mijn hand.* Bij wijze van spreken, want ik heb natuurlijk geen hand, ook al spreken jullie heel antropomorf van Gods hand.

Jullie zijn trouwens erg bezig met het ontstaan van het heelal. Jullie publiceren over zwarte gaten, over donkere materie, quarks, hadronen, leptonen, en ga zo maar door. Maar jullie weten eigenlijk bijzonder weinig; hoewel jullie dat dan weer wel weten. Een voorbeeldje, uit jullie eigen wetenschap. Er zijn volgens jullie eigen wetenschappers zo'n 10^{80} deeltjes in het universum (ja, je

leest het goed, 10 tot een macht tachtig). En weet je hoeveel van deze deeltjes jullie bevestigd hebben? 61! Wat jullie aardig hebben gedaan is de datering van de geboorte van de zon. Zo'n 4,6 miljard jaar geleden. 100 miljoen jaar later ontstond de aarde, en daar heb ik me destijds mee bemoeid. Een simpele interventie in een natuurlijk proces. Ondenkbaar voor mensen, maar voor een godheid een eenvoudige realiteit. Ik had immers een planeet nodig voor mijn plannen. Ik kon redelijk goed gebruik maken van de natuur, en moest een beetje goochelen met zwaartekracht, magnetisme en dergelijke, maar dat ging relatief vrij gemakkelijk. De aarde zou gewoon een planeet als ieder ander kunnen zijn, maar ik heb me ermee bemoeid, zodat het de *blauwe planeet* kon worden. Zonder mijn bemoeienis was het een planeet geworden die niet op de juiste afstand had gestaan van de zon; zoiets als mars. Maar ik heb me ermee bemoeid, en nu kon ik iets moois maken van stofdeeltjes die ontstonden rondom de zon.

Van deeltjes weten jullie dat ze bij elkaar worden gehouden, elkaar aantrekken of afstoten door de krachten in de natuur. En zo klonteren ze samen. En vormen samen poreuze steentjes. Die steentjes groeien uit tot rotsblokken van 100 tot 1000 meter en vervolgens tot protoplanetjes van ongeveer 100 tot 1000 kilometer. Deze protoplanetjes ondergaan heftige inslagen van gesteente uit de ruimte en bovendien botsen ze op elkaar. Het ziet er heel heftig uit, en dat is het ook.

Na tientallen miljoenen jaren hebben ze hun banen schoongeveegd en worden zij tot planeten. De minuscule stofdeeltjes van het begin zijn de bouwstenen van planeten. Dat is misschien wel een van de mooiste dingen van onze natuur. Dat micro macro kan bouwen, en dat macro uiteen kan vallen in micro. Om een planeet met jullie condities te krijgen moest er nog wel aan een aantal voorwaarden worden voldaan. De afstand tot de zon was bijvoorbeeld van belang. Ik schiep een kleine bewoonbare zone; niet toevallig een zone waarin jullie aarde ligt natuurlijk. De dampkring en het daarmee samenhangende

broeikaseffect hield de temperatuur in stand. En op zekere dag waren de hemel en de aarde voltooid. Dag 1 uit het boek Genesis.

Hoe ging het verder? In het begin was de aarde erg heet. Ik moest daar iets mee, want doordat de boel te warm was, was er wel waterdamp maar geen water, en dat had ik nodig om leven te scheppen. De aarde moest eerst afkoelen, en pas toen ontstond er water. De waterdamp veranderde in regenwolken. Door een voor jullie onvoorstelbare regenval ontstonden er waterpoelen en ongeveer 100 miljoen jaar later in mensentijd ontstonden er oceanen, die ik nodig had om het eerste leven te genereren. Ik hoefde er niet zo veel voor te doen; alleen even bewaken dat de planeet in de juiste zone bleef staan en dat er voldoende water ontstond.

De aarde werd een vulkanische planeet met schuivende platen. In de aardkorst zitten namelijk scheuren en spleten, en hierdoor komt heet water omhoog. Op de bodem van oceanen zijn rondom die hete bronnen de eerste levensvormen ontstaan. Pioniersorganismes. En ook cellen en zoals gezegd, de genetische code. De wereld rondom de hydrothermale bronnen is een wereld van ijzer en zwavel. Zo'n wereld is rijk aan minerale voedingsstoffen zoals fosfor, mangaan en ijzer en aan gassen zoals koolzuurgassen en methaan.

Hoe is de genetische code dan ontstaan? vraag je je misschien af. Een klein beetje scheikunde. Niet te veel want het is altijd een beetje een technisch verhaal, en voor sommigen dan ook saai. De genetische code van mensen is jullie DNA. De bouwstenen hiervan zijn -met een moeilijk woord- nucleotiden, die ik heb opgebouwd uit stikstof, suiker en fosfaat. DNA kwam net als RNA tot stand, doordat kleimineralen levende stoffen hebben verbonden met niet-levende stoffen; anorganische stoffen als water, steen en zand. De volgorde van de nucleotiden bepaalt alle erfelijke informatie op aarde.

Hoe ontstond DNA precies? Na verloop van tijd ontwikkelde ik complexe *organische* oftewel *levende* moleculen. Ik liet RNA het concept van reproductie uitvinden. *Dat is hoe ik werk: ik inspireer en 'beziel' de natuur om zelfwerkzaam een doel te bereiken.* Zo kon ik ook RNA-moleculen een 'ziel' geven, die doelmatig richting aan mijn plannen gaven. Die begonnen als gevolg daarvan eiwitten te synthetiseren. In een organisme worden namelijk eiwitten aangemaakt. Er zijn er tienduizenden. Best veel. Ik maakte deze eiwitten zo dat ze organische moleculen met een dubbele streng toelieten. En zo ontstond DNA, de drager van de genetische code. Dit alles langs de oceaandruggen met hun hydrothermale bronnen. Mooi hè? Ik ben er nog steeds trots op. Zo schiep ik namelijk de belangrijkste basis voor de uiteindelijke kroon op de schepping: de mens. De mens is dus ontstaan door het werk van kleimineralen. Het is daarom dat ik de Genesisschrijver heb laten opschrijven dat ik de mens uit klei maakte. Het was gewoon een feit.

Ik zou je nog meer kunnen vertellen, maar het is allemaal echt te technisch. Bijvoorbeeld dat de eerste vormen van leven zich losmaakten van de zeebodem. Dat er membranen werden aangemaakt. En dat ik de natuur het metabolisme liet uitvinden, dat uiteindelijk bepalend is voor het leven op aarde. En ook dat levende organismen zich reproducen door stofwisseling, energie en voedingsstoffen op te nemen en vervolgens weer los te laten. Zo heb ik de complexiteit kunnen helpen ontwikkelen, die jullie atheïstische wetenschappers tegenwoordig aan toeval en willekeurige evolutieprocessen toeschrijven. Ik ben daar trouwens niet geïrriteerd over. Ik vind het best mooi dat jullie dit proces zo diep hebben kunnen doorgronden. Het toont maar aan dat de mens een zeer slim wezen is, en zo heb ik jullie uiteindelijk ook gemaakt. Jullie grootste uitdaging zal erin liggen om mij straks weer te omarmen. In begrijpen dat er wel degelijk een intelligentie werkzaam is in de dingen. Met een doel.